

Destructie van ster die niet meer schittert

Toneel

Wiggele Wouda

In de Randstad is het al een fenomeen aan het worden; de zogenaamde huiskamervoorstellingen. Zeker in en rond de grachtengordel waarmee het (huis)toneel gelijk ook weer iets pretentiefs en elitairs krijgt. De sfeer van het huis, de gastvrijheid van de bewoners, de beperkte toneelvloer en de echtheid van het decor; het beïnvloedt allemaal bewust het stuk en bepaalt hoe je als kijker het uiteindelijk onbewust percipieert. En dat is bij de première van *Cleo en Lex* door BlauHynder voelbaar en zichtbaar. Betrapte me erop dat ik mezelf als een soort voyeur beschouwde die stiekem bij de buren

binnen gluurt om te kijken wat daar zich allemaal afspeelt.

In een prachtig huis aan de Harlingerstraatweg zien we de beroemde jazz-zangeres Cleo in de huiskamer ontwaken uit een roes van alcohol. Lex, fan van Cleo en in bezit van al haar langspeelplaten, heeft haar ergens bij een benzinstation zomaar 'gevonden'. Vervolgens heeft hij de ietwat verwaarloosde en de aan lager wal geraakte ster meegenomen naar zijn huis en heeft zich over haar ontfermd. De man die het beste met haar voor heeft, denkt haar te kunnen redden. Maar uiteindelijk loopt hij tegen een muur van frustraties op: Cleo laat zich eigenlijk niet redden. Te veel onbehagen, te veel slachtoffer van eigen succes, te narcistisch en vooral te verwend doordat ze in het verleden alleen

Indrukwekkend is de scène waarin ze overmand wordt door verdriet dat fysiek bezit van haar neemt

maar werd toegejuicht en weinig corrigerend weerwoord heeft gekregen. Een situatie waar wel meer zangeressen slachtoffer van zijn geworden, denk maar aan Amy Winehouse of Jannis Joplin. Dat is de kern eigenlijk ook van dit relatietafereel: de destructie van een ster die tegen beter weten in aan het einde nog steeds overtuigd is te kunnen schitteren.

Julia van der Graaff zet Cleo in het begin vooral, net iets te geëxalteerd neer waardoor ze mij niet raakt in haar kwetsbaarheid. Maar in de loop van het verhaal voel je haar radeloosheid, de pijn, de eenzaamheid als contouren van haar bestaan. Indrukwekkend is de scène waarin ze overmand wordt door verdriet dat fysiek bezit van haar neemt. Haar tegenspeler Anne Zwa-

ga ontbeert te weinig empathie voor zijn rol als Lex en is daardoor minder geloofwaardig als 'redder'. Maar zijn bijdrage ligt ook veel meer in de kwaliteit van de muziek waarmee hij deze voorstelling omfloerst. Als Cleo gaat zingen, begeleidt hij haar telkens genadeloos indrukwekkend op zijn saxofoon. Die machtige klanken met de betekenisvolle beelden van een wanhopige diva neem je uiteindelijk mee als je de prachtige woonkamer verlaat.

► *Cleo en Lex* van Simon Weeda door BlauHynder, regie Dick Hauser, huiskamer Harlingerstraatweg, 33 toeschouwers. Bijzonderheden: deze voorstelling is komende maanden nog te zien in Fryslân, Groningen en Drenthe. Zie www.Blauhynder.nl